

BIJZONDER KIND

Alle ouders vinden hun kinderen natuurlijk speciaal, maar soms valt er iets éxtra bijzonders te vertellen over je kind. Deze keer vertelt Annette (49) over haar bijna eenjarige zoontje Lars, van wie ze negen maanden zwanger was, zónder het te weten...

Tekst: Elke Wolferink-van der Heyden

‘U bent zwanger’, zei de arts.
‘Maar niet lang meer, u bent al aan het bevallen!’

Zwanger zijn zonder dat je het in de gaten hebt - ik had dat soort verhalen in de media weleens voorbij zien komen en er altijd mijn bedenkingen bij. Het kan je toch niet ontgaan dat je buik zoveel dikker wordt? En bovendien voel je de baby op een gegeven moment toch ook bewegen? Hoe naïef ben je dan? Maar ineens was ik zelf de hoofdpersoon in zo'n onwerkelijk verhaal. Pas een paar uur voordat ik beviel, hoorde ik dat ik in verwachting was van ons derde kindje. Je zou toch zeggen dat ik als ervaringsdeskundige alle ongemakken van een zwangerschap wel kende. Tot op de dag van vandaag verbaast het me dan ook dat ik niets in de gaten heb gehad. Ik leefde in de volle overtuiging dat ik in de overgang zat. Een baby die in mijn buik groeide? Als achtenveertigjarige moeder van twee pubers was dat wel het laatste waar ik aan dacht!

Kwaaltjes

Het ontbrak me in die periode wel aan energie. Maar ik had dan ook een druk bestaan. Sinds een halfjaar werkte ik weer vier dagen in plaats van drie. Onze kinderen Mees en Pleun, toen zestien en negentien, hadden me thuis steeds minder nodig en bovendien kon ik zo promotie maken. Ik had het goed naar mijn zin, al moest ik eraan wennen dat ik nu een dag minder tijd had voor alle andere activiteiten. Ik wilde ook een goede moeder, een leuke vrouw en een gezellige vriendin zijn. Ik vloog van links naar rechts. Geen wonder dat ik af en toe moe was. En om daar nou voor naar de dokter te gaan? Ik sliep de laatste maanden ook een stuk slechter. En ik had last van fikse opvliegers. Op de gekste momenten brak het zweet me uit.

Ik moest opeens ook op mijn gewicht gaan letten. Niet dat ik absurd veel aankwam, maar ik merkte wel dat een kilootje er niet meer zo makkelijk afging als vroeger. Mijn menstruatie was al twee jaar zeer onregelmatig. Soms werd ik maandenlang niet ongesteld. Prima, want al die ongemakken dienden op mijn leeftijd toch nergens meer voor. Met vriendinnen lachte ik om al die 'ouwe wijven kwaaltjes' waar ons leven mee werd 'verrijkt.'

Wijn en filet américain

Toen ik in het weekend last kreeg van mijn blaas, dacht ik aan een blaasontsteking. Ik had voortdurend aandrang om naar de wc te gaan en een vervelend gevoel in mijn buik. Ik nam me voor om die maandag eerst maar even langs mijn huisarts gaan. Maar op zondagochtend waren de steken in mijn buik zo hevig dat ik in alle vroegte op de spoedeisende

‘Als moeder van twee pubers was een zwangerschap wel het laatste waar ik aan dacht!’

hulp van het ziekenhuis belandde. Mijn bloed en urine werden gecheckt. Een blaasontsteking en een nierbekkenontsteking werden meteen uitgesloten. Mijn buik werd onderzocht en dat was geen pretje met de pijnlijke krampen die ik had. De arts kon nog niets specifiek zeggen. Er moest eerst een echo gemaakt worden. Ik was intussen steeds ongeruster geworden. Als het maar niets ernstigs is, dacht ik, terwijl ik de koude gel op mijn gevoelige buik voelde. Even later keek ik vol verbazing naar het scherm. ‘U bent zwanger,’ zei de arts en er verscheen een glimlach op zijn gezicht. Het was net alsof het niet over mij ging. Maar ik lag daar toch echt en op het scherm was heel duidelijk een kleine baby te zien. ‘Maar niet lang meer,’ ging de arts verder. ‘De bevalling is al begonnen.’ Tranen stroomden over mijn wangen. Van opluchting, omdat ik niets kwaadaardigs had. Van geluk, omdat er een

cadeautje in me was gegroeid. Maar ook van angst. De zwangerschap was volledig aan me voorbijgegaan. Ik had medicijnen geslikt tegen mijn migraine. Biefstuk en filet américain gegeten. En zo nu en dan ook nog een feestje gevierd met een wijntje. Wat had ik dit kindje aangedaan? Bovendien was ik al achtenveertig! Hoe moest dit nu? Er schoot van alles door mijn hoofd. Maar de verbijstering overheerste alles. Bij mij en natuurlijk ook bij mijn man.

Warmte

Een kleine drie uur later beviel ik op de afdeling gynaecologie van een kerngezond zoontje van net geen drie kilo. Een wolk van een baby werd op mijn buik gelegd. Lars. Verbazing en paniek maakten plaats voor een onbeschrijflijk warm gevoel. Mees en Pleun kwamen meteen naar het ziekenhuis en smolten bij het zien van hun broertje.

Er stond natuurlijk niets klaar. Geen wiegje, badje of box. Geen wandelwagen of Maxi-Cosi. Alle voorbereidingen waar ik tijdens mijn eerdere zwangerschappen zo van had genoten, moesten nu halsoverkop getroffen worden. Ik bleef drie dagen met Lars in het ziekenhuis en ondertussen werd er thuis keihard gewerkt. Via diverse kanalen werden alle babyspullen bij elkaar versierd. Dankzij vele lieve mensen om ons heen werd de studeerkamer volledig getransformeerd tot een gezellige babykamer. De muren waren geschilderd en het ledikantje was opgemaakt toen ik thuiskwam met Lars. In de kast lagen stoere babykleertjes. In de woonkamer hingen blauwe vlaggetjes en er stond een schaal beschuit met muisjes klaar. Deze warme ontvangst ontroerde me.

Aanpassen

Ik vind het nog steeds onbegrijpelijk dat ik mijn zwangerschap niet heb opgemerkt. Mijn lichaam was niet

veel veranderd. Ik was wel wat voller geworden, maar mijn spijkerbroek kon nog gewoon dicht. Maar goed, het hoe en waarom zijn nu eigenlijk niet zo interessant meer. De eerste tijd hebben we enorm veel gepraat. Het was allemaal zo snel gegaan en ik had met heel wat emoties te dealen. En heel eerlijk: ik zat op die leeftijd niet meer op een baby te wachten. Maar hoe groot de verrassing ook was, Lars bleek en is ontzettend welkom! We hebben ons leven en onze toekomstdromen inmiddels flink aangepast aan de nieuwe situatie. En we zijn heel blij

OOK IN DEZE RUBRIEK?

Vind jij jouw kind ook extra bijzonder? Mail een korte toelichting wat jouw kind zo bijzonder maakt naar redactie@mijngeheim.nl o.v.v. 'Bijzonder kind'

dat Lars het zo goed doet. Hij is nu bijna één jaar oud. Een vrolijk, blond mannetje, dat veel aandacht krijgt van zijn grote broer en zus en al hun vrienden. Ja, mijn leven is compleet veranderd. Behalve mijn nachten dan - die zijn nog steeds niet goed! Maar ik hoef maar naar Lars te kijken en ik voel de energie bruisen. Ons wonderlijke cadeautje, dat zo veel geluk en gezelligheid brengt in ons gezin. ■